

γένετο ἡ πρότασις περὶ τοῦ διορισμοῦ του, σκεπτόμενος, πρῶτον μὲν ἂν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν δικηγορικὴν του πελατεῖαν, καὶ δευτέρον κάμωνν πρόβαις γιὰ τὴν μπόζα ὅπου θὰ κρατεῖ εἰς τὴν θέσιν του· ἐπέτυχεν ὅμως θαυμασίως εἰς τὰς δοκιμάς του, καὶ μόνον δύναται νὰ τοῦ διεκδικήσῃ τὰ πρωτεῖα εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς μπόζας ὁ κ. Ἀνδρέας Soyrontni ἐν τῷ «Κρεσπίνῳ» ὑποκρινόμενος τὸν ἱατρὸν.

Υ. Γ. Πρότινος καιροῦ ἡ ἐνταῦθα ἐφημερίς «Ἐπὶ τὰ Πρόσω» ἠναγκάσθη νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κ. ὑπαστηνόμενον διὰ τίνους λόγους ἀπέσυρε τὴν παραίτησίν του, τὴν δοθεῖσα τότε μετὰ τοῦ Ἀστυνομικοῦ κ. Παππακωνσταντινίδου, ἐλάβε δὲ τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν ὅτι εἰς οὐδὲνα ἔχει νὰ δώσῃ λόγον. Ἐχουσι λοιπὸν δίκαιον οἱ παλαιοὶ λέγοντες, ὅτι φωνάζετε ἐσεῖς οἱ νέοι, ἐν ὧν ἰδιωτεύετε, ὅταν ὅμως σὰς ἀναβιβάσουν, ἔστω καὶ ἐπὶ ἐλλείψει ἄλλου, εἰς μικρόν τι ἀξίωμα, γίνεσθαι σατραπικώτεροι καὶ διευθύνετε δίκην Ἀλῆ Πασσᾶ.

Πάτραι τῇ 26)1 1883.

Ἐπόπτης.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

BARI 28)6 Φεβρουαρίου.

Ἡ συνοπτικὴ ἐκθεσις τῆς ἐν Ἰταλίᾳ κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς κινήσεως θὰ εὕρῃ αὐτόθι τοὺς ἐνδιαφερομένους, θὰ

ἠνώχλουν αὐτὸν ἀπαιτοῦντες τὴν διάλυσιν τῆς πολιτορίας, εἶχον ἀποφασίσει ἐπὶ τέλους νὰ πομπλεύσωσι μετὰ τῶν ἐταίρων των, καταλείποντες αὐτὸν μόνον μετὰ τῶν διακοσίων στρατιωτῶν καὶ τῶν ὀκτὼ γαλερῶν του. Μὲ τὸσον μικρὸν πλῆθος ὁ Σανούτος οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ κυριεύσῃ τὸ φρούριον, καὶ τοῦτο ἐνόμιζεν ὡς κατασχύνην αὐτοῦ, ἂν ἠναγκάζετο νὰ τὸ ἀφήσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Γενουαίων, τῶν ἀσπόνδων τούτων ἐχθρῶν. Μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ δεσπόσῃ τῆς πολυκεφάλου ἐκείνης ὕδρας τῶν ἐταίρων αὐτοῦ, ἐβουλεύθη νὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ τὰ μέσα τῆς φυγῆς καὶ νὰ βιάσῃ οὕτως αὐτοὺς νὰ συμπράξωσι μετ' αὐτοῦ. Καλλίτερον τρόπον δὲν κατάρθωσεν νὰ εὕρῃ. Ἀλλως δὲ ἡ δίψα τοῦ παραδόξου καὶ τοῦ ἀλλοκότου, ὅφ' ἧς κατείχετο, ἡ ἐσωτερικὴ βία πρὸς γενναίας πράξεις καὶ ἡ μανιώδης αὐτοῦ φιλοδοξία συνετέλεσαν πολὺ εἰς τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν.

Ὅτε ἀνεχώρησεν ὁ Μαῦρος, ἡσθάνθη ἑαυτὸν θερμαινόμενον καὶ ἀνυπομονοῦντα ὅπως ἰδῇ ἰδίους ὀφθαλμοῖς τὴν πυρπόλησιν τοῦ στόλου του καὶ εἶπεν.

Ἄς ὑπάγω τώρα νὰ ἐξυπνίσω τὴν φίλην μου Φουρτούναν, διὰ νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὴ καίμενας τὰς γαλέρας μου. Θὰ τῆς εἶπω ὅτι δύο Φουρτούνας δὲν ἠδυνάμην νὰ ἔχω καὶ ἔπρεπε νὰ θυσιάσω τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην. Ἡ Αὐγούστα θὰ κοιμᾶται τώρα, τὸ πρῶτ' αὐτὴν βλέπω. Ἐπειτα αὐτὴ πάσχει ἡ δυστυχής.

Καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ.

ἐπισπάσῃ τινὸς τὴν προσοχὴν; Ἐννοεῖτε τὴν ἀμφιβολίαν ἥτις ὑπαγορεύει μοι τὴν ἐρώτησιν ταύτην. Αἱ ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ εἰδικαὶ καὶ τακτικαὶ ἀλληλογραφαί ἔσονται νεωτερισμός διὰ τὸν ὅλως ἰδιόρρυθμον Ἀθηναϊκὸν — ὃ ἔστιν Ἑλληνικὸν — τύπον. Νεωτερισμός, ὃν ἀείποτε αἱ Ἀθηναῖκαὶ ἐφημερίδες ἀπόθησαν διὰ λόγους... ἀληθῶς οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι ἀρνητικοί, οὐχὶ λόγων, ἀλλὰ πραγμάτων.

Ἀλλὰ καὶ τοῦ προσκόμματος αὐτοῦ ὑπερβαλλομένου βέβαιον ὅτι οἱ ἐφημεριδαναγνώσταις Ἕλληνες οὐ πάνυ μέλει τὰ πέραν τοῦ Καραλῆ Δερβέν καὶ τῆς Πούντας συμβαίνοντα. Τῆς ἐν Βυρώπῃ ἐν γένει κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἐξελιζέως ἡ αὐτόθι ἐξικνουμένη ἀσθενὴς καὶ ἀδεαῖα ἡχὼ ἐπὶ τοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης τοῦ χρηματιστηρίου καὶ τὰς βιτρίνας τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ κυρίως καὶ ἀποκλειστικῶς σχεδὸν προσκρούει καὶ ἀντανακλάται.

Πρέπει νὰ πληῇ τὸν κόσμον κεραυνὸς, ὡς ὁ θάνατος τοῦ Γαμβέττα, νὰ τὸν ἔξαφνίσῃ τρακατροῦκα, ὡς ἡ Ναπολεόντειος προκήρυξις, ἵνα ὁ Ἑλληνικὸς τύπος ἀνατιναχθῇ καὶ στρέψῃ τὰς ὀφεις προσεκτικώτερον ἐκεῖ ὅπου ἠκούσθη ὁ κρότος.

Ἐμμένω ἐν Ἰταλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1848 μέχρι τῆς σήμερον ὁ λαὸς οὗτος ἐπέδειξε τῷ κόσμῳ θέαμα καταπληκτικὸν ζωῆς καὶ προόδου. Μίαν ἐπανάστασιν, πρὸ τῆς ὁποίας μόνον τὸ Ἑλληνικὸν 21 δύναται νὰ ὀρθωθῇ ὑπερήφανον· μίαν κατὰ κτησιν — τὸ 1870 — ἥτις σημεῖαι τὸ τέρμα μιᾶς περιόδου ἐν τῇ Ἱστορίᾳ· ἐν συνόλῳ τὴν παλιγγενεσίαν ἐνός ἔθνους μεγάλου· καὶ παρὰ τὴν ἡρωϊκὴν ταύτην ἐθνικὴν σταδιοδρομίαν ἀπὸ δωδεκαετίας ἐξελίσσεται ὁ πολιτικὸς του δρόμος, μεστὸς λαμπρῶν παραδειγμάτων, διὰ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τοιούτων — ὧν ἡμεῖς πρῶτοι — σημειῶν ἐς πᾶν βῆμα μίαν πολιτικὴν ἢ κοινωνικὴν κατὰκτησιν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ ἡγουμένη ἐνόμισεν ὅτι μετέβαινε πρὸς τὴν Αὐγούσταν καὶ εἰσώπησεν.

Ἐν τούτοις μόλις παρήλθον στιγμαὶ τινες, καὶ Ζηνοβία ἡ θυρωρὸς, ἤλθε νὰ τῆς εἴπῃ τὰς παραλόγους ἀπαιτήσεις τῆς Αὐγούστας, ὡς εἶδομεν. Ἦτο ἀκριβῶς ἡ στιγμή καθ' ἣν ἀπέδρα αὕτη, χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ μηδὲ πόρρωθεν τὴν ἐν ἐν τῇ μονῇ παρουσίαν τοῦ Μάρκου Σανούτου.

Ἡ μήτηρ Φηλικίτη ἀκούσασα ταῦτα εἶπε πρὸς τὴν Ζηνοβίαν.

— Εἰπέ της νὰ μὴν ὑπάγῃ πουθενά, εἶναι ἐδῶ ὁ Σανούτος. Τώρα εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὑπάγει νὰ τὴν εὕρῃ εἰς τὸ κελλίον. Εἰπέ της νὰ ἀνάβῃ ἐπάνω νὰ τὸν προφθάσῃ.

— Ποῖος Σανούτος; εἶπεν ἡ Ζηνοβία.

— Ὁ κόμης Σανούτος, εἶπεν ἡ Φηλικίτη.

— Ἀλλὰ πῶς ἐμβῆκεν ὁ κόμης Σανούτος, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν τοῦ ἤνοιξα;

— Δὲν εἰξέρω πῶς ἐμβῆκε· δὲν εἶναι αὐτὸ τῆς παρούσης ὥρας. Κάμε τώρα ὑπακοήν.

Ἡ Ζηνοβία ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἀπῆλθεν. Ἀλλὰ μετὰ τινος στιγμᾶς ἐπανῆλθε κομίζουσα τὴν παράδοξον εἰδήσιν ὅτι ἐσθίσθη ἡ κανδήλα εἰς τὸ κελλίον της, ὅτι ἡ Αὐγούστα ἐγένετο ἀφαντος καὶ ἡ πύλη τοῦ μοναστηρίου παρεβιάσθη.

— Τί τρέχει; εἶπεν ἡ ἡγουμένη.

— Καὶ ἐγὼ δὲν εἰξέρω.

Τὴν γνωρίζομεν ἡμεῖς τὴν ἱστορίαν τῆς συγχρόνου Ἰταλίας ; γνωρίζομεν τοὺς ἀγῶνάς της, ἡμεῖς οἱ ἀξιούντες παρὰ τῆς ἱστορίας νὰ καταχωρίσῃ ἐς τὰς ἑαυτῆς σελίδας τοὺς πλοῦς τοῦ *Πανελληνίου* ἐς Κρήτην καὶ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Ζορμπᾶ ; Γνωρίζομεν τοὺς ἄνδρας της, τοὺς ἥρωας αὐτῆς, ὅσοι ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν ἢ ἐν τοῖς κοινοβουλίοις ἐπρόταξαν τὰ στήθη καὶ τὴν ζωὴν τῶν ὅλων ἐχάρισαν ἐς τὴν ὠριάν αὐτὴν πατρίδα, ἡμεῖς οἱ ἐκπληττόμενοι ἂν Ἰταλός τις ὁμολογῇ ὅτι οὐδέποτε ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Καραισκάκη καὶ ἀγνοεῖ ἐντελῶς ὅτι ὑπῆρξε Δεληγεώργης ;

Παρηκολούθησαμεν τοὺλάχιστον διὰ τοῦ βλέμματος τὴν κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς ἀνάπτυξιν, ἐνδιαφέρον τι οἰονδήποτε ἐπέσπασέ ποτε τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῶν διαπραττομένων ἐν τῇ γείτονι αὐτῇ χώρᾳ ἐνθα εἰς λαὸς νεαρός, πλήρης ζωῆς καὶ σθένους, λαὸς κληρονομήσας ἀπὸ τοῦ παρελθόντος τίτλους ἀθανάτους οἴους καὶ ἡμεῖς, λαὸς ὅστις προβάλλει ὡς σκοπὸν ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ τὸ ἰδεῶδες ὅπερ ἡμεῖς σήμερον ἐν οἰκονομικῷ βορβορῶδει ἔλει ἀναστρεφόμενοι καὶ ὅλον ἐν βυθίζόμενοι λησμονοῦμεν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν πρόοδον, λαὸς τοιοῦτος τέλος τείνει ἡμῖν τὴν χεῖρα καὶ μᾶς ἔλει φίλους καὶ μᾶς καλεῖ ἀδελφούς ;

“Ὅχι” καὶ τόσον τὸ χειρότερον δι’ ἡμᾶς.

Ἡ ἐξωτερικὴ ἡμῶν πολιτικὴ . . . εἶναι ἀνόητος ὁ τίτλος ὅπου οὐδὲν τοιοῦτον ὑπάρχει. Ἀλλὰ μέχρι τῆς χθὲς εἰχομεν ἀείποτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς Μεγάλας δυνάμεις καὶ αὗται ἀπὸ τοῦ Ναυαρίνου ἦσαν αἱ αὗται πάντοτε δι’ ἡμᾶς. Αἰφνης ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Εὐρώπης, ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἡμῶν, μία φοβερά Αὐτοκρατορία ὠρθώθη καὶ τὴν εἶδομεν· τί διάβολο ! Μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὸ πλευρόν μας ἐνέσκυψε μία μεγάλη δύναμις καὶ δὲν τὴν εἶδομεν. Εἴμεθα τόσον ἀπασχολημένοι ὑπὸ τοῦ . . . Ἀνατολικοῦ ζητήματος ; “Ὅχι δά ! Πότε μὲ τὸ Λαύριον, πότε μὲ τοὺς σιδηροδρόμους εἰ-

μεθα πάντοτε πλήρεις ἀσχολιών, αἵτινες δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἰδῶμεν τί συμβαίνει ἔξω τῶν παραθύρων μας.

Ἀλλὰ τὸν οἶονεὶ πρόλογον τοῦτον φρόνιμον καταλήξαι ἐπὶ τὸ σημεῖον αὐτὸ καὶ πράγματι τοῦ λοιποῦ καταδειχθῇ τὸν σκοπὸν τῶν ἀνταποκρίσεών μου, ἃς ὑπόσχομαι τακτικὰ καὶ κατὰ τὸ ἐφικτὸν ἐνεχούσας πᾶν τὸ αξιοπαρατήρητον ἐν τῷ ἰταλικῷ βίῳ.

Καὶ δὴ ἀρχόμενος διὰ βραχείων—διὰ τὸ ὑπολειπόμενον χώρον,—τὰ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐκτίθημι.

*

Ἐν τῇ Βουλῇ—συνεδριάζουσα κατὰ γενικὴν ἀπαίτησιν καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τῶν ἀποκρέω
—ἀναμένεται προσεχεστάτη ἢ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου παρουσίας γομοσχεδίου περὶ σχηματισμοῦ ἐνάτου ὑπουργείου τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγραφεῖων. Πολλοὶ προτίθενται νὰ προτείνωσιν ὅπως τὸ νέον τοῦτο ὑπουργεῖον συμπεριλάβῃ καὶ τὴν διαχείρισιν τῶν σιδηροδρόμων, μετεβιβαζομένων εἰς τὴν Κυβέρνησιν· ἀλλ’ εἰς τοῦτο ἀνθίσταται ὁ Πρωθυπουργός, καθότι τὸ σιδηροδρομικὸν ζήτημα δὲν ἔλαβεν εἰσέτι τὴν ὀριστικὴν αὐτοῦ λύσιν.

Ἐν τούτοις ὁ ὑπουργός **Berti** ἀγγέλλει τὴν παρουσίαν εἰς τὸ Κοινοβούλιον σειράς νομοσχεδίων ἀφορώντων τὰ μᾶλλον ἐπισπεύδοντα κοινωνικὰ ζητήματα τοῦ. Τὰ κυριώτερα τούτων εἶναι :

Αὐτὸν νόμος περὶ ἰδρύσεως ταμείου συντάξεως τῶν ἐργατῶν.

Βὸν νόμος προλαμβάνων ἢ κατὰ τὸ δυνατόν περιστέλλων τὰ ἀπὸ τῆς ἐργασίας δυστυχήματα.

Γον νόμος περὶ ἰδρύσεως ταμείου ἀσφαλείας κατὰ τῶν τοιούτων δυστυχημάτων.

—Τὰ νῦρα ψηλαφητὰ εἰς τὸ σκότος, εἰς τὸ κλειθρον τῆς μικρᾶς θύρας.

—Ὑπάγομεν νὰ ἰδῶμεν.

Καὶ ἐξῆλθον ἀμφοτέραι ἐκ τοῦ ναοῦ. Τότε δὲ ἡ Φηλικίτη ἔγεινεν αὐτόπτις τοῦ παραβιάσμου τῆς πύλης.

Ἐπὶ μίαν στιγμήν ἐπίστευσεν ὅτι ὁ Σανούτος εἶχε συναντήσῃ ἐν τῷ μεταξὺ τὴν Αὐγούσταν καὶ ἀμφοτέροι ἐφυγον. Ἀλλὰ παρὰ τὴν ἰδέαν αὐτὴν τῇ ἐφάνη παράλογος. Πρῶτον ὁ Σανούτος εἶχε κλειδίον τι πρὸς χρῆσίν του, καὶ δὲν ἤθελε καταφύγει εἰς τὸ νὰ κλέψῃ τὸν ἐν τῷ κελίῳ τῆς Ζηνοβίας ὀρμαθόν. Ἐπειτα τοῦ ἤθελον μεταβῇ, καὶ πρὸς τί ; Ἡ Φηλικίτη ἐνόησε λοιπὸν ὅτι μόνῃ ἡ Αὐγούστα ἐφυγε. Καὶ τότε ἐδιχάσθη μεταξὺ δύο γνωμῶν· νὰ δοῇ κατόπιν τῆς Αὐγούστης ὅπως τὴν προλάβῃ καὶ τὴν ἀνακαλέσῃ ἀναγγέλλων αὐτῇ ὅτι ὁ κόμης Σανούτος ἦτο ἐν τῇ μονῇ, ἢ νὰ ζητήσῃ ἐντὸς τῆς μονῆς τὸν κόμιτα καὶ νὰ τὸν πέμψῃ πρὸς ἀνέυρεσιν αὐτῆς, ἂν ἐπεθύμει νὰ ὑπάγῃ ; Ἡ δευτέρα αὕτη γνώμη ὑπερίσχυσε καὶ ἀνέβη εἰς τὰ κελία της, νομίζουσα ὅτι θὰ εὕρισκεν ἐκεῖ τὸν Σανούτον (ἢ ἴσως καὶ τὴν Αὐγούσταν αὐτὴν, τίς εἶδεν, ἐνδεχόμενον νὰ ὤναι εἰρησυνεῖται ἡ Ζηνοβία, δυνατόν νὰ ἦτο ὑπονόητος καὶ ἡνοῖξεν αὐτῇ αὕτη ἀσυνειδήτως τὴν ὀρθοθύραν τῆς πύλης, δυνατόν νὰ τὴν ἡνοῖξε τρίτος τις), Ἀλλ’ οὔτε τὸν Σανούτον εὗρεν ἐκεῖ, οὔτε τὴν Αὐγούσταν. Τί νὰ πράξῃ ; Ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὴν προτέραν γνώμην της καὶ ὑπόπτεισεν ὅτι ἐφυγον

ἀμφοτέροι ὁμοῦ. Ἀλλ’ ὅχι, ἀδύνατον ἂν συνήντα τὸν Σανούτον ἢ Αὐγούστα, ἤθελε μείνει μᾶλλον, δὲν ἤθελε φύγει, ἀφοῦ αὐτὸν ἐζήτηι, καὶ διότι δὲν τὸν εὕρισκεν, ἐφυγε, πιθανῶς. Τί συνέβη λοιπόν ; —“Α, εἰς εὐρῶ εἶπεν ἡ ἡγουμένη. Καὶ ἐνθυμύθη τὴν Φουρτούναν καὶ τὴν Πρόνοιαν, τὰς δύο ταύτας ἐστιάδας τῆς Βενετίας, αἵτινες ἐξενίζοντο ἐν τῇ μονῇ.—“Ας ὑπάγω νὰ τὸν ζητήσω, ἐκεῖ θὰ εἶναι ὁ κόμης. Καὶ ἦν ἐν εἰς τὸ ὑπερῶν, ὅπου κατῴκουν ἀμφοτέροι. Ἀνῆλθε τέσσαρας ἢ πέντε κλίμακας καὶ φθάσασα ἐκρούσε τὴν θύραν τῆς Φουρτούνας, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς δειλίας. Οὐδεὶς ἀπήντησε. Δυνατὸν νὰ μὴ ἦλυσαν. Καὶ ὅμως ἐβλεπε φῶς διὰ τοῦ φεγγίτου ἐν τῷ καταλύματι τῆς Φουρτούνας. Ἐκρούσε τῆς Προνοίας τὴν θύραν. Οὐδεὶς. Ἐσκέφθη. Τί νὰ κάμω ; Νὰ φανῶ ὀχληρά ; Ἐπειτα τῶρα τί χρειάζεται ὁ Σανούτος ; Ἡ Αὐγούστα εἶναι μακράν, καὶ δὲν τὴν προφθάνει. Καὶ ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷ τόσον, ὥστε προτιμᾷ αὐτῆς τὴν Φουρτούναν. Ποίαν προθυμίαν θὰ δείξῃ νὰ τρέξῃ κατόπιν τὴν νύκτα εἰς τὴν ἐρημίαν, ἀφοῦ εἶναι ἀπὸ δύο ὥρων εἰς τὸ μοναστήριον καὶ δὲν ἐδείξεν ἀρκετὴν προθυμίαν ὅπως τὴν ἐπισκεφθῇ ; Ἀς ἀφήσω τὰ πράγματα ὅπως εἶναι. Τί μὲ μέλει ; Καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ναόν, ὅπως συμπληρώσῃ τὴν προσευχὴν της.

Ἐν τούτοις ὁ Μαῦρος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ ἐπανέυρε περιμένοντάς αὐτόν, πλὴν τοῦ Σκιάχτη, τὸν Καρτάτσην καὶ δύο ἢ τρεῖς ἄλλους συντρόφους.

Τὸ κεφάλαιον τοῦτο—φρ. 1,500,000 καταθέτουσι πρὸς τῇ Κυβερνήσει τὰ σπουδαιότερα τραπεζιτικὰ ἱδρύματα τῆς Ἰταλίας, καὶ ἡ μικρὸν δέουσα συμπλήρωσις αὐτοῦ καλύψει μέχρι τοῦ νῦν τὴν παρουσίαν τοῦ νομοσχεδίου. Τοῦτο σημαίνει πράγματα καὶ ὄχι λόγια· πρῶτον ἐξευρίσκονται τὰ χρήματα, ἔπειτα γίνεται ὁ σωτήριος νόμος.

Ὅποσον εἴμεθα ἡμεῖς μακρὰν τῆς τοιαύτης κοινωνικῆς νομοθεσίας! ἡμεῖς, παρ' οἷς ἰσχύει, χθὲς ἐπιβλήθεις, ὁ ἐπὶ τῶν βῶν νόμος, καὶ ἐπιβάλλεται σήμερον ὁ ἐπὶ τῶν οἴνων καὶ τὰ τελωνειακὰ δέκατα!

Ὁ καταργήσας τὴν ἀναγκαστικὴν τῶν τραπεζογραμματίων κυκλοφορίαν νόμος τὸν προσηχῇ Ἀπρίλιον λαμβάνει πλήρη ἰσχύον, εἰσαγομένου ἐν τῇ καθημερινῇ συναλλαγῇ τοῦ μεταλλικοῦ νομίσματος. Ἰδοὺ γεγονὸς προκαλέσαν τὸν θαυμασμὸν οἰκονομολόγων τῆς Εὐρώπης· πρὸ ἐνός μόνον ἔτους μόνον ἡ ἰδέα τοιαύτης ἐπιχειρήσεως ἐφαίνετο ὄνειρον παράλογον· ἀλλὰ τ' ἀναγκαιοῦντα 600 ἑκατομμύρια χρυσοῦ ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Magliani τὰ εὔρε καὶ δι' αὐτῶν σήμερον ἀπαλλάσει τὸ ἰταλικὸν ἐμπόριον τοῦ τραπεζιτικοῦ ζυγοῦ. Τί λέγουσιν οἱ Τραπεζοπολιτικοὶ μας; Αἱ ἀποκρέω . . . ἐξέπνευσαν νυστάζουσαι.

A. Γ. Η

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ζητημάτων, ἅτινα κέκληται ἡ παρὼσα Κυβέρνησις νὰ λύσῃ, εἶναι πρωτίστως ἐν καὶ τὸ φαρμακευτικόν. Ἡ ἀπὸ τοιοῦτου χρόνου προσγινομένη εἰς τοῦς

ἐπιστήμονας φαρμακοποιοὺς ἀδικία εἶναι καιρὸς νὰ ἐπανορθωθῇ καὶ ἀποδοθῇ αὐτοῖς ἡ ἐλευθερία τῆς ἐξασκήσεως τῆς ἐπιστήμης των. Ἀνακινηθέντος τοῦ ζητήματος τούτου τῇ εὐγενεῖ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἀξιοτίμου Ναυπλίας βουλευτοῦ κ. Ποταμιάνου ἐλπίζομεν ταχέαν αὐτοῦ τὴν λύσιν.

Ἡ φαρμακευτικὴ κατὰ τὴν πανταχοῦ ἐπικρατοῦσαν νομοθεσίαν δὲν ἔχει τὴν ἐμπορικὴν ἐλευθερίαν· δὲν δύναται δηλ. ὁ φαρμακοποιὸς νὰ πωλήσῃ ὡς πᾶς ἄλλος ἔμπορος εἰς οἰανδήποτε τιμὴν θέλει, ἀλλ' ὑποχρεοῦται βαρεῖ προστίμῳ εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη νὰ πωλῇ εἰς ὠρισμένην τιμὴν. Οὐδαμοῦ ὑπάρχει συναγωνισμὸς ἐπὶ τῆς τιμῆς. Ἐν Γαλλίᾳ δύνανται νὰ γίνωσιν ὅσα φαρμακεῖα θέλετε, ἀλλὰ τὸ φάρμακον δὲν θὰ ἐκπέσῃ τῆς ἐν τῇ διατιμῇσει τιμῆς. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁμοίως, πᾶς ἐπιστήμων φαρμακοποιὸς δύναται νὰ συστήσῃ φαρμακεῖον, οὐδεὶς δύναται νὰ παραβῇ τὴν διατίμην. Τοῦτ' αὐτὸ πρέπει νὰ συμβῇ καὶ ἐν-αὐθα. Λέγουσιν ὅτι ὁ ἐλεύθερος συναγωνισμὸς θέλει φέρει τὴν ὑποτίμην τῶν φαρμάκων καὶ αὕτη τὴν νοθείαν. Ἀλλ' ὑπαρχούσης Βασ. Διατιμῆσεως, ἐξησφαλισμένης διὰ βαρέων ποινῶν, πῶς θέλει ἐπέλθῃ ὑποτίμησις φαρμάκων καὶ συνεπῶς νοθεία;

Ἐνῷ λοιπὸν ταῦτα οὕτως ἔχουσι παρὰ τοῖς πολιτισμένοις ἔθνεσι, παρ' ἡμῶν συμβαίνει ὅπως τοῦναντίον. Τὸ μὲν πτωχεῖον, ὅπερ ἔδει νὰ ᾔναι ἐλεύθερον ἐδημεύθῃ διὰ νόμου, ἡ δὲ ἐμπορικὴ ἐλευθερία διπλαρὴ ἡ κατὰ βούλησιν πώλησις τῶν φαρμάκων, ἥτις δὲν ἔπρεπε νὰ ᾔναι ἐλευθέρη, καθιερώθη διὰ τῆς ἀμελείας τῶν ἐπιτετραμμένων. Καὶ οὕτως ἀκούομεν δέκα διαφόρους τιμὰς διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν συνταγὴν εἰς δέκα διαφόρους φαρμακοποιοὺς παρουσιαζομένην. Πᾶσαι αἱ ἀσχημίαι αὐταὶ καὶ πολλαὶ ἄλλαι, ὅς ἐν καιρῷ θέλομεν ἐκθέσει, δέον νὰ ἐκλείψωσι διὰ νομοσχεδίου ἐπιτρέποντος εἰς πάντα μὲν φαρμακοποιὸν ἐπιστήμονα νὰ ἐξασκῇ

— Λοιπὸν ἐμεθύσατε ἀρκετὰ, παλλικάρια μου; τοῖς εἶπεν.

— Ἐγὼ εἶμαι στουππί, ἀπήντησεν ὁ Σκιαχτής.

— Καὶ σύ, Καρτάτση;

— Ἐγὼ ἔσαινα νηστικός, ἀπήντησεν ὁ Καρτάτσης, ἐώσου μάθω περὶ τίνος πρόκειται. Διότι δὲν ἀγαπῶ νὰ μοῦ λέγουν ἱστορίας, ὅταν εἶμαι μεθυμένος, καὶ νὰ μὲ μεταχειρίζονται ὡς βῶδι εἰς τὸν ζυγόν.

— Ὅα εἶπω τί θὰ κάμωμεν, εἶπεν ὁ Μαῦρος. Ἀλλὰ μὴ σὰς φανῇ παράξενον;

— Ὅχι.

— Ἰδοὺ, ἰδέτε αὐτό.

— Τί εἶναι αὐτό;

— Εἶναι αὐτὸ ἡ σφραγὶς τοῦ ἁγίου Μάρκου.

Καὶ τοῖς ἔδειξε τὴν περγαμνὴν, ἣν τῷ εἶχε δώσει ὁ Σανούτος.

— Εἶναι, εἶπον αἱ πέντε ἄνδρες, ὧν τινες μόλις ἔβλεπον τὴν ρινὰ των ἐκ τῆς μέθης.

— Εἶναι καὶ αὐτὸ ἡ ὑπογραφή τοῦ κόμητος Σανούτου;

— Ἀπὸ ὑπογραφῆς δὲν γνωρίζομεν, εἶπεν ὁ Σκιαχτής.

— Γνωρίζω ἐγὼ, εἶπεν ὁ Καρτάτσης.

Ὁ Μαῦρος ἀνέπτυξε τὴν περγαμνὴν καὶ τῷ ἔδειξε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κόμητος Σανούτου.

— Αὕτη εἶναι ἡ ὑπογραφή τοῦ τῶντι, εἶπεν ὁ Καρτάτσης.

— Λοιπὸν, ἐπανελάβεν ὁ Μαῦρος, ἂν θέλῃς λάβε τὸν κόπον νὰ διαβάσῃς τὸ κείμενον αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου, νὰ ἰδῇς τί λέγει.

— Τί μᾶς διηγεῖται αὐτὸς ὁ Μαῦρος; εἶπεν ὁ Σκιαχτής ἀνυπομονῶν· μήπως θέλει νὰ μᾶς μάθῃ γράμματα αὐτὴν τὴν φορὰν;

— Δὲν θέλω νὰ σὰς μάθω γράμματα, ἀπήντησεν ὁ Σκιαχτής, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ λάβῃτε γινῶσιν αὐτῆς τῆς διαταγῆς, διὰ νὰ μὴν περιπατῶμεν εἰς τὰ τυφλά.

— Ἡμεῖς ἔχομεν ἐμπιστοσύνην, εἶπε ὁ Σκιαχτής. Εἰπέ μας τί τρέχει καὶ τοῦτο ἀρκεῖ.

Ὁ πρεβλεπτικός Μαῦρος εἶχε σκεφθῇ, ὅτι, ἂν τοῖς ἔλεγεν ὀλόκληρον τὴν ἀλήθειαν, τοὔτέστιν ὅτι ὁ Σανούτος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ καύσῃ τὸν στόλον του καὶ ἐξέλεξεν αὐ. τοὺς ὡς ἐκτελεστάς τῆς ἀποφάσεώς του ταύτης, τὸ πρᾶγμα ἤθελε κριθῇ τερατώδες καὶ χιμαιρικὸν ὅλως, καὶ δυσκόλως ἤθελον πιστεύσει τοὺς λόγους του. Ὅθεν ἔκρινεν εὐλογον νὰ εὕρῃ μεσαιὸν τινα τρόπον πρὸς ἀνακοίνωσιν τῶν ἰδεῶν σου, καὶ τοῖς εἶπε τὰ ἑξῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Μπόεμ.